

שמאי פרק ראשון נדה

יא.

עין משפט נר מצוה

צא א מיי פ"ח מהל' אסורי
ציהא הלכה ה סמנ לאון
קח תושב"י י"ד סמנ קפס
ספיק ח:
צב ב מיי ש"ס ויש' כשנות
ובמיי טוש"ע שם ספיק
חי:
צג ג ד מיי ש"ס וע"ש במ"מ
טוש"ע שם ספיק ח:
צד ה מיי פ"ד מהל'
ממנח' משב' ומשב
ה' י סמנ לאון קפס:
צה ו מיי שם הלל' ו פ"ד
מהל' אסורי ציהא הל'
טו וע"ש סמנ שם טוש"ע
י"ד ס' קפס ספיק ח וסמנ
קפס ספיק ח:
צז ז מיי פ"ד מהלכות
משב' ומשב הל' ז
טוש"ע י"ד סמנ קפס
ד:
צח ח ט מיי שם הל' ז
צח י ב מיי פ"ח מהל'
אסורי ציהא הל' ט
וע"ש במ"מ סמנ שם טור
י"ד ס' קפס:
צצ ל מיי ש"ס פ"ו הלכה ה:

אלא לקפצות והתניא ב'. פשטי לקפצות לחודייהו וקשה לה
כן לישני כסמון לא קבעה וסת לימיה אלף לקפצות לחודייהו
ולמה חזר מסכרמו ובסמון נמי דפרין לימיה פשיטא לישני דלא
קבעה וסת לקפצות לחודיה דקס"ד מעיקרא ונראה לפרש אלף
לקפצות אף לקפצות דליינו לימיה

עס קפצות אלף קפצות לחודייהו
פשיטא לה"ש דלא קבעה:

קפצתה וראתה. (י) ג' זמני גרסי'
כדאמרין [נהבא על
יצמתן] (יצמות דף סד): דבזמנות סמס
דן מנא כרשב"ג לקמן פרק האשה
(דף סג). למנן אין האשה קובעת וסת
עד שתקבענו ג' פעמים:

במעין פתום. פירש רש"י כגון
דחזאי ריש ירחא וריש
ירחא וכ"כ צירחא וריש ירחא ומעין
פתום כגון שהרציות הראשונות של
וסת היו בתוך ימי נדה (א) או כ"כ
צירחא וריש ירחא) או ריש ירחא ורי'
צירחא וכן צנייה וצשלישי חזאי
חמש צירחא ואלף חזאי ריש ירחא ואל"ס
ולכך פפא דמפרש (ב) שיליה צנות
כותים (לקמן דף טו): ריש ירחא וחמש
צירחא מרי זמני וצשלישי חמש צירחא
ולא חזאי ריש ירחא דקבעה לה וסת
צה' צירחא צרביעת קשה אליציה
מתניתין לרבי יוחנן ו"ל דליהו יפרש
מעין פתום דחזאי שלשה זמני ריש
ירחא וחמש צירחא ולמלא (ג) דפרש
לקמן דר"פ איירי דחזאי ג' זמנין ריש
ירחא וחמש צירחא דהאי נמי מקרי
מעין סמוס יפרש מתני' מעין פתום
כפירוש אחר דרש"י דפירש שראתה א'
צ' ג' ד' רלופים בג' חדשים ראשונים:
אלף

שופעות לאו דוקא: קפלה. היו אונס: קפלה ולאסה. ג' פעמים
קבעה לה וסת כדמפרש ואזיל: אילימא לימים. כגון קפלה צאחד
בשבת וראתה וקפלה צאחד בשבת וראתה וכן שלישית קבעה לה וסת
צאחד בשבת וכל זמן שמתראה עוד צאחד בשבת וכל קפליה

דיה שעתה ואם הגיע אחד בשבת וכל
דקעה עלמה טמאה מספק דלורת
צומנו הוא בא כל יומא צאחד בשבת:
דלא קפיץ לא חזאי. אלמא לאו וסתה
הוא: **אלף לקפיות**. כיון דראתה שלש
פעמים על ידי קפליה הורגלה לראיית
קפליה ובכל יום שתקפוז ממוקיין לה
צרואה ואם לא צדקה טמאה ואפילו
שאר ימות שבת: **לימים ולקפיות**.
כל אחד בשבת שתקפוז ממוקיין לה
צרואה דזמנה הוא לראות צאחד
בשבת על ידי קפליה: **לימים לחודייהו**
פשיטא. דלא קבעה: **דיומא** הוא דקא
גריס. ויהא צאחד בשבת וסתה אפילו
בלא קפליה: **קמ"ל** הא דלמר דלא
קבעה וסת לימיה דקפליה דלחמול
גרמה לראייה דהאידנא ואין לה וסת
צאחד בשבת בלא קפליה וכל לקפליה
בלא אחד בשבת מדלא חזיא מאתמול:
מתני' א"ע"פ שאמרו דיה שעתה.
צאשה שיש לה וסת: **לריכה** להיות
בדוקת. בכל יום שחרית וערבית
כשאר נשים: **חוזן מן הנדה**. משראתה
יום אחד טמאה שבעה ואינה לריכה
בדיקה לא שבעה שהרי בלא לריכה היא
טמאה: **והיושבת על דס טוהר**.
דלמה לה בדיקה אפילו תראה דס
טוהרה היא: **ומשמעם צעדים**. א"ע"פ
שיש לה וסת לריכה לשמש צעדים
ולבדוק לפני תשמיש ולאחר תשמיש:
וצנונה שדמיה טורין. ד' לילות
דהיא אינה לריכה לשמש שהרי
דמה טוהר ואפילו שמתנו מראה דמיה
הואיל ושמשה אמרינן דמשום תשמיש
נשתנה אצל שחרית וערבית היכה
דלא שמשנה (א) אחר צעילה ראשונה
לריכה בדיקה כדמפרש בגמרא (ע"ש) שמה
שמתנו מראה דמים שלה: **ופעמים**
לריכה להיות צודקת. כל אשה: **שחרית**
וצין השמשות. שחרית להכשיר טהרות
של לילה ערבית להכשיר טהרות של
יום כדאמרין טעמא צריש פירקין ד:]:
לשמש אס ציפס. עס צעלה: **גמ' סמוך**
ימי וצנונה. כגון לראתה בראש חודש
וחזרה וראתה צט"ו לחודש כשעומדת
צימים שהיא לראיה לויצה דהיינו י"א
יום שצין נדה לנדה וחזרה וראתה
בראש חודש וצט"ו לחודש וחזרה

(א) רש"י מ"ו, (ב) ר"מ מ"ו,
ג' ע"ל ו, (ד) וקמן ע"ש,
(ה) וקמן לה: (ו) וקמן:
(ז) רש"י מ"ו ועין רש"י
ובשם מרובי וריבוי הכי
הנאון המפורסם מוה"ר
שאול גר"ו אב"ד דק"ק
אמשטרדם וז"ל הנאון ר"ו.
ע' במהרש"א שהריק לקיים
הטקסא הישנה בפירוש דקון
ולו דברי הנאונים יש לקיים
הטקסא הישנה כפשוטו
דוראי פירוש מהל' נדה
דקאמר רש"י היינו מהל'
וסת והלך לפרש דלא קפסי
היינו קמני נדה אינה לריכה
בדיקה הא זמני דלריכה
לבדוק כגון מחמת וסת שעתה
רוצה לקבע וסת וזוהי ריש
ירחא או בירחא בדיקה דקון
לריכה בדיקה צה' צירחא
שמה מראה פעם ג' צה'
צירחא לחוד ובמ"ש שעתה
לק"י רש"י דוראי מנא
דמתני' לא מיידי צמחלת וסת
דהא סתמא קמני חוזן מן
הנדה וקפי אלגילי דקמני
א"ע"פ שאמרו דיה שעתה
והיינו אש שיש לה וסת
כדפירש"י ויהא קמני לריכה
להיות בודקת חוזן מן הנדה
וכיון דלא מפליג מנא מרי
מסתמא חוזן מן הנדה
אפי' אחר דמיה שמתה לעיל
דמיייר שיש לה וסת קבע
א"כ דוראי מיייר מנא דמתני'
במעין פתום משה' אינה
לריכה בדיקה דלא איהי לה
מרי ובכתי אלו דברי רבי
כפשוטן על שום שגגות
וק"ל ע"כ דברי הרב הנאון
גר"ו ודברים צבירים הם
למנין, (י) ס"א א"ע,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וצנונה
שדמיה וכו' אחר צעילה
ראשונה. ניב לנאון ראשון
שפירש"י בגמ' לאו דוקא
שלא משנה כלל אחר צעילה
ראשונה אפילו משנה אשה
סחיה לא שמשנה ופקעה
עטרתה וק"ל: (ב) ד"ה
ממעין וכו' של וסת הור
בחוץ ימי נדה: (ג) בא"ד
ולשון ש"י ניב על מנח
לקמן דף טו ע"ש ע"ש:
(ד) תוס' ד"ה קפלה:
וראתה ג' זמני ניב ע"ל
בסוף פ' צנות כותים דף
טו ע"ש כחכו הוסיף
גד"ה אלמא דהתלמוד לא
שח להכיר תלפז זמני:
(ה) ד"ה ממעין וכו' שיליה
צנות. ניב עיין במ"ד
גד"ה אלמא: (ו) בא"ד
ולמלא דפרשיית לקמן
דכר פפא:

שאמרו דיה שעתה לריכה להיות בודקת חוזן מן הנדה והיושבת על דם
טוהר ומושמשות בעדים חוזן מיושבת על דם טוהר ובתולה שדמיה טהורים
ופעמים צריכה להיות בודקת שחרית ובין השמשות ובושעה שהיא עוברת
לשמש את ביתה יתירות עליה כהנות בשעה שהן אוכלות בתרומה (א) רבי
יהודה אומר אף בשעת עברתן מלאכול בתרומה: **גמ' חוזן מן הנדה דבתוך**
ימי נדתה לא בעי בדיקה (א) הניחא לרבי שמעון בן לקיש דאמר אשה קובעת
לה וסת בתוך ימי זיבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה שפיר
אלא לרבי יוחנן דאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה תבדוק
דילמא קבעה לה וסת אמר לך רבי יוחנן כי אמיינא אנא היכא דחזיתיה
ממעין פתום אבל חזיתיה ממעין פתום לא אמרי: והיושבת על דם טוהר:
קס"ד מבקשת לישב על דם טוהר הניחא לרב דאמר (א) למעין אחד הוא
התורה טמאתו והתורה טהרתו שפיר אלא ללוי דאמר שני מעינות הם
תבדוק דילמא אכתי לא פסק ההוא מעין טמא אמר לך לוי הא מני
בית

וראתה צט"ו לחודש ואלא לראתה בראש חודש שלפניו שקבעה לה וסת לט"ו
כגון לראתה בראש חודש וחזרה וראתה צמנשיי צחודש דהיינו צימי נדות וחזרה עוד פעמים
צמנשיי צחודש לא קבעה וסת שאין לראייה ימי נדה לראיה לקבוע שהיא עלולה לראות צימי נדות: **שפיר**. קמני צמנשיי דלא צעיל בדיקה
דאי לטמוי טמאה היא ואי לקבוע וסת וילדה אס משנה וסת שלשה פעמים ליום אחר שאינה למודה עד עכשיו הא אמרת דלא קבעה:
ממעין סמוס. כדמפרש אליצא דר' יוחנן צשליה פ' צנות כותים (לקמן דף טו): כגון דחזאי ריש ירחא וריש ירחא ועשרים וחמשה וריש ירחא
דהוה לראייה צמנשיי צימי נדות דאפילו הכי הוה קציעות וסת צריש ירחא כדמפרש התם דלמר וסתה צריש ירחא קבעה וסת דלקדים
וחזאי דמים ימירי איתוספו בה דהא דלא קבעה משום דלמילת וסתה חזוק ממעין סמוס וגם לראייה אחרונה ושיהא לה כמעין
סמוס כדלמר הא דלקדים וחזאי מוספת דמים הוא אצל ממעין פתום כגון שהרציות הראשונות וסת (א) יוה צמון ימי נדה כי
מתניתין (א) דלא מיייר צמחלת נדה דהא לא מפליג צה מידי אלא סתמא קמני חוזן מן הנדה) הילכך לא צעיל בדיקה צימי נדות שהרי
נפתח מעינה ואפילו היא רואה לא תקבע וסת. לישנא אחרונה ממעין סמוס שראתה היום ופקעה וחזרה וראתה צרביעי או צמנשיי
לנדה אצל ממעין פתום כגון שלא פסקה וראתה א' צ' ג' ד' לחודש וראתה פעם שניה צד' צחודש וכן שלישית לא מהני לראיה צרביעי
צחודש נדודת קמנא לניקבע ומתניתין צמעין פתום (א) וראשון ישר צעיני: **מקשקש** לישב כשכלין ימי לילה כגון צשציעי לזכר או
יום הבה צמון ו' של לילה ודס הבא לאחר צבעה ממעין אחד הוא: **הסורה עמאום**. צוך שבעה לזכר ו"ד לנקבה: **והסורה טהרסו**. כל
ימי הטוהר: **שפיר**. קמני מתניתין דלא צעיל בדיקה דהא צין פסקה וצין לא פסקה טמאה היום וטוהרה למחר: **אלף ללוי דלמר שני מעינות**
הן. נפתח וטמא כל ימי הלידה וסתה הטהור ולסוף שבעה לזכר ו"ד לנקבה נסתה הטהור ונפתח וטמא וזקוימנא התם דשופעת
מתוך שבעה לאחר שבעה ס"ל ללוי דאפילו צשמיני לעולם היא טמאה עד שתפסק דהא לא נסתה הטמא תבדוק צשציעי דילמא וכו':

גליון הש"ס

תוס' ד"ה קפצת וראתה ג'
ויבני דרשב"י וכו' ע"ל לט
ע"כ תוספת ד"ה אלמא:

הגהות הגר"א

[א] נב' וצננת קפלה ולא
חזאי. ניב ניב לה וכו' הוא
ככל הפוסקים ואף הרמב"ם
שפירש דלוי אלושנא קמנא
מפרש דמיייר ק' ועין בגמ'
משנה:

מוסף רש"י

אף בשעת עברתן. אף
בשעה שהם מתחלקות
ומסיימות לחלוט בתרומה,
לריכה לבדוק (ועין ג').
בתוך ימי נדתה. צימים
שהיא נדה (לקמן לט: וע"ש).
מעין אחד הוא. דס הבא
צימי ליה ודס הבא צימי
טוהר צמנשיי אחר מן האין
(לקמן לה): דס הבא
צשציעים של נקבה שהוא
עמל ודס הבא לחזר
צשציעים שהוא טהור. ממעין
אחד הוא (טוהרין טו:).
התורה טמאתו. כל
צשציעים והתורה טהרתו.
לחזר צשציעים וחזיה
ועימאמלו לחזר שללן ימי
טוהר (טו:).

תוס' הרא"ש

משום הכי קא דייק: אמא
לקפצות. פירש"י לקפצות
לחודייהו. וקשה לפירושו
איכ' מאי פריך בתר ימים
לחודייהו פשיטא לישני ליה
דאחא
לקפצות לחודייהו לא
קבעה לה וסת כדוהה ס"ד
מניקרא. וק"ל כיון דלא קאי
האי דקאמר מעיקרא אלא
לקפצות ליה לישני
בתר דפרין ליה מברייתא
אלא לקפצות ולימים הלכך
ניל הא דקאמר לקפצות
היינו לקפצות עס הימים
אבל לקפצות לחודייהו הוה
פשיטא ליה דלא קבעה מדי
דוהה אימיה לחודייהו:
א"ע"פ שאמרו דיה שעתה
צריכה להיות בודקת. הקשה
הר' יעקב מאורליניש דהכא
אמרין דא"ע"פ דרייה שעתה
צריכה להיות בודקת. וגבי
י"א יום שבין נדה לנדה
אשכחן איפכא דתנן פרק
צנות כותים כל י"א יום
בזקת טהרה ואמרין
בגמרא למאי הלכתא אמר
רב יהודה לומר שאינה
צריכה בדיקה. ונתייבחת
בשבתות יום טמאה מעת
לעת וי"ל דתנן מהכא מן
הדין כיון דריין שעתן כ"ש
דלא בעי בדיקה אלא משום
שלא תשתבח תורת בדיקה.
אבל גבי י"א יום אס לא
בדוקו ככשיו בדוקו לאחר
מכאן: **תבדוק** דלמא קבעה
לה וסת. מחיה לוי בדיקה
כוו לא אשכחן שתקני
חכמים שתהא אשה צריכה
לבדוק שמת קבע לה וסת
דאיכ' אפילו אשה שאינה
בדיקה כשהיה תבדוק בכל
יום שמת תקבע לה וסת
וצ"ע: **ממעין פתום** לא
אמרי. לאותו לשון שפירש"י
כשהראיות ראשונות בימי
נדה היינו פתום קשה למאי דבעי למימר בסוף צנות כותים דאפילו הכי אי גונא אמר רבי יוחנן א"כ תקשי ליה
נדה היינו פתום קשה למאי דבעי למימר בסוף צנות כותים דאפילו הכי אי גונא אמר רבי יוחנן א"כ תקשי ליה